

Foto: Grigo Jelavić / PIXSELL

GOST UREDNIK: NIKŠA BUTIJER GLUMAC

> Mozaik Glas Grada donosi Vam rubriku 'Gost urednik' u kojoj će svaki tjedan stranicu uređivati jedna osoba iz javnog života Grada i Županije prema vlastitom odabiru potpuno slobodno i autorski

GRAD. KULTURA. ŽIVOT. O NOGOMETU NEĆEMO, NEĆEMO O NAJGLAVNIJIM SPOREDNIM STVARIMA

Život brzo prođe. Moje jubilarne dvadesete Igre. Moje i naše. Kad sam na, isto tako jubilarnim, 50. DLJI 1999. dobio ulogu Vuka Konavljana u Dubrovačkoj trilogiji prof. Joška Juvančića, mislio sam da je to san, da je to jednom u životu, a danas se smijem sebi kao dvadesetogodišnjem studentu Akademije, potpuno nesvjesnom trenutka i života koji nadolazi. To je bila sreća mladića koji misli da je pronašao sebe, a zapravo su pronašli njega i dali mu priliku. Kroz godine, evo već njih dvadeset, gluma je postala potpuno realni i sastavni dio života, potuno neodvojenih sastavnica privatnog i profesionalnog. A u svemu tome ključnu ulogu odigrale su Dubrovačke ljetne igre, festival velike tradicije i paradigme o gradu kao teatru.

Naš Grad, kao niti jedan drugi na svijetu, zaslužuje po svojoj ljepoti, duhu građana i prirodnim, neviđenim pozornicama da dobije to ime i da bude stvarni Grad teatar. Ja vjerujem da ni ova moderna vremena, puna nehumanog postupanja prema kulturi, neće na to utjecati, da neće moć novca dobiti prednost pred kvalitetom života. Dobili smo u ruke jedan dragulj svjetske povijesti, kulture i uopće civilizacije, i tko smo mi da to pokušavamo uništiti, a ne ostaviti ga u naslijeđe našim potomcima, Grad u kakvom smo mi uživali mi, a možda još i više naši preci. Zato svaka devastacija javnog prostora ili krajobraza me iznimno ražalosti, a poglavito činjenica da mi glumci svoje prostore imaginacije moramo tražiti izvan svog prirodnog okruženja, zidina našega Grada.

Ovogodišnje otvorenje Igara dalo mi je ipak mi je ulilo malo više optimizma, po prvi puta građani su postali glumci, ušli su na poziv kneza: Neka uđu!, i preuzeli ključke od grada i našli su se u našoj koži, vjerojatno isto tako nesvjesni u čemu sudjeluju, kao i ja 1999. kad sam igrao Vuka na Mužičkoj školi. A sudjelovali su u povijesnom pokušaju da građani ponovno budu izravni sudionici Igara kako su to po nekim pričama, činili u 50im, 60im, 70im godinama prošlog stoljeća. Sjeta me obuzima kad slušam priče o tome da su gradska djeca pratila probe svih produkcija, oglušujući se na poziv majke ili oca da odu na spavanje, istodobno igrajući se Pometa i Petrunjele, Skupa i munčjele, Pere i Babe, Orsata i Điva. Grad je tad ipak više 'živio' s

Igrama, moramo priznati, ali opet, nikako se ne mogu oteti dojmu da je to stvar dogovora sa samima sobom, koliko mi te Igre volimo, želimo, što one nama znače, jesmo li ih zaslužili.

Kako knez iz Konavala?!, - kaže moja prijateljica i glumica Nataša Dangubić tijekom ceremonije Otvorenja. Pa tako, lijepo, Konavle kao i Primorje i Pelješac i otoci nekad su bili, a i sad su prostor dubrovačkog okruženja koji svoje kulturno naslijeđe vuku iz velike povijesti dubrovačke republike. Svako od tih područja Republike imalo je svog kneza, a samo Konavljani od 1420-1808 imali su 520 knezova, dubrovačkih plemića. Naravno da to nije bilo nikakvo izrugivanje s Konavljanima, to su mogli osjetiti samo oni koji ne poznaju prirodu bilo kakvog satiričkog iskaza. Iznimna čast mi je bila utjeloviti kneza, možda i kao prvi Konavljanin. Zahvaljujem posebno pomoćniku za dramski program Saši Božiću, kao i koreografinji Petri Hrašćanec te studentima Akademije dramske umjetnosti i festivalskom dramskom ansamblu na silno uloženom trudu. Vidjelo se na samoj Ceremoniji otvaranja da su građani Dubrovnika iznimno zadovoljni, a posebno činjenicom da su u otvaranju dominantnu ulogu odigrale Dubrovčane i Dubrovčani, Lindovke, FA Lindo, trubadur Luciano Capurso, dubrovačke pjevačice i pjevači, dubrovačke glumice i glumci.

Nova umjetnička uprava Igara, u prvom redu intendantica Dora Ruždjak Podolski, čini mi se sastavila je izvanredan program, s tri nove premijere u dramskom programu u kojemu su sjajnu priliku dobili autori mlađe generacije hrvatskog kazališta, neki još studenti dramske akademije. Mlade ne treba kočiti nego im dati priliku i ostaviti svijet njima da ga baštine. Ja sudjelujem u predstavi Pod balkonima, Ranka Marinkovića, u dramskoj obradi Vedrane Klepice i režiji Darija Harjačeka i iznimno se radujem jer po prvi put igram Marinkovića i mislim da taj komada izvrsno govori i o Marinkovićevom, ali i o vremenu u kojem se nalazimo. Navijam za uspjeh predstave koja će se održati na livadici poviše stare bolnice.

Grad. Kultura. Život. O nogometu nećemo, nećemo o najglavnijim sporednim stvarima.